

## Arrest

nr. 149 177 van 6 juli 2015  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige zesde asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.*

2. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 65 114 van 26 juli 2011 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

*Ter ondersteuning van zijn huidige zesde asielaanvraag legt verzoeker geheel nieuwe/andere verklaringen af en volgende documenten neer: een kopie van de Pakistaanse vluchtelingenkaarten van zijn vader, moeder, zijn twee broers en zijn schoonzus, een brief van zijn advocaat Mir-Baz, diverse foto's waarop hij te zien is tijdens acties van Afghaanse asielzoekers, en foto's die aantonen dat hij in een kerk verbleef.*

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

*Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).*

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de zesde en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker zelf aangeeft dat de asielmotieven die hij eerder heeft ingeroepen niet op waarheid berusten. De problemen die hij en zijn familie met de Taliban zouden hebben gekend omwille van de tolkenactiviteiten van zijn zögezegde broer, alsook de moord op zijn zus en haar kinderen, zijn verzinsels, zo luidt de beslissing, en hieraan wordt toegevoegd dat verzoeker hiermee de eerdere appreciaties van zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt. Wat betreft het nieuwe relaas dat verzoeker brengt, meer bepaald het feit dat hij en zijn familie Afghanistan al ten tijde van het Talibanregime zouden hebben verlaten en in Peshawar zouden hebben gewoond, wordt vastgesteld dat deze nieuwe verklaringen niet

overtuigen. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoekers verklaring dat hij Afghanistan al op zeer jonge leeftijd zou hebben verlaten, zoals hij heden beweert, niet strookt met de kennis van de regio Deh Sabz die hij eerder (bij vorige asielaanvragen) heeft geëtaleerd. Bovendien, zo wordt in dit verband voorts vastgesteld, kunnen de door verzoeker neergelegde documenten allesbehalve overtuigen. De vaststelling dat de identiteit zoals aangegeven op de voorgelegde stukken helemaal niet strookt met de identiteitsgegevens van zijn familieleden zoals door hem opgegeven, maakt dat aan deze stukken geen enkele waarde kan worden gehecht, aldus de commissaris-generaal die besluit dat aan verzoekers verklaringen betreffende zijn achtergrond en profiel dan ook geen geloof kan worden gehecht. Met betrekking tot de opmerking van verzoekers advocaat in diens schrijven van 24 februari 2015 dat het langdurig verblijf van verzoeker in Pakistan bij een terugkeer naar Afghanistan problemen met zich kan meebrengen, wordt benadrukt dat verzoeker zijn verblijf in Pakistan niet aannemelijk heeft gemaakt. Wat betreft verzoekers verklaring als zou zijn verblijf in een kerk in België bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst kunnen leiden tot daden van vervolging vanwege zijn familie, wordt opgemerkt dat uit zijn relaas niet is gebleken dat hij over concrete aanwijzingen zou beschikken waaruit zou kunnen blijken dat zijn beweerde vrees ook maar enigszins geloofwaardig is. Wat zijn vrees dienaangaande voor "anderen" dan zijn familie betreft, wordt verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die, zo luidt het, aangeeft dat uit niets blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij een terugkeer het risico op vervolging inhoudt. Verzoekers verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in zijn land van herkomst, aldus de commissaris-generaal die eraan toevoegt dat de neergelegde foto's niet bewijzen dat zijn aanwezigheid in een kerk mogelijks tot een risico op vervolging zou kunnen leiden. Voorts wordt vastgesteld dat er actueel voor burgers in de provincie Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, en verzoeker geen informatie aanbrengt waaruit het tegendeel zou blijken.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze formuleren van algemene (post factum-) beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

Daargelaten verzoekers huidige algemene en weinig of niet ernstige uitleg voor de vaststelling dat de identiteit zoals aangegeven op de door hem voorgelegde stukken van beweerdelijk zijn familieleden totaal niet strookt met de identiteitsgegevens van zijn familieleden zoals door hem tijdens zijn gehoren in het kader van zijn vorige asielaanvragen opgegeven, wijzigt zijn betoog niets aan en doet het op generlei wijze afbreuk aan de pertinente vaststelling dat hij geen enkel stuk neerlegt dat hem persoonlijk zou toebehoren en dat zijn beweerde jarenlange verblijf in Pakistan zou kunnen staven.

Verzoeker geeft bij onderhavige asielaanvraag uitdrukkelijk toe eerder bij zijn vorige asielaanvragen te hebben gelogen. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij vertrouwen stelt in de overheden van het land waar hij asiel aanvraagt en volledige medewerking verleent bij het onderzoek van zijn/haar asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men van meet af aan de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Op verzoeker rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Reeds van bij de aanvang van zijn asielprocedure op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn eerste asielaanvraag en ook nadien tijdens zijn verschillende gehoren in het kader van zijn volgende asielaanvragen werd verzoeker telkens uitdrukkelijk gewezen op het belang de waarheid te vertellen. Verzoeker is hier echter geheel in gebreke gebleven. De vaststelling dat hij bij zijn huidige zesde asielaanvraag met een geheel nieuw relaas op de proppen komt, hij expliciet toegeeft eerder bij zijn vorige asielaanvragen manifest leugenachtige en bedrieglijke verklaringen te hebben afgelegd, en hij aldus herhaaldelijk en meermaals getracht heeft om de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, ondermijnt op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van zijn verklaarde (laatst ingeroepen)problemen. Aan verzoeker en zijn relaas, o.a. zijn beweerde jarenlange verblijf in Pakistan

*dat hij bovendien op geen enkele wijze staaft, kan door zijn eigen toedoen geen enkel geloof meer worden gehecht.*

*Wat betreft de door verzoeker bij onderhavige asielaanvraag ingeroepen vrees omwille van zijn verblijf in België in een kerk, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat uit verzoekers relaas niet blijkt dat hij over concrete aanwijzingen beschikt waaruit zou kunnen blijken dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in een kerk te Brussel een risico loopt op vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt, en hij toont het tegendeel niet in concreto aan, dat er ook maar enige aanwijzing is dat hij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van zijn verblijf in een kerk. Dat verzoeker, zoals hij in zijn verzoekschrift betoogt, via het gewoonterecht dan wel via de sharia-wetgeving vervolgd zou kunnen worden, doet hieraan geen afbreuk en wordt bovendien niet op objectieve wijze aangetoond. Verzoeker geeft een hele theoretische uiteenzetting weer over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht, doch hieruit blijkt niet dat, noch volgens Islamitisch recht noch volgens gewoonterecht, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden wordt. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij persoonlijk problemen zou kennen in Afghanistan naar aanleiding van zijn verblijf in een Belgische kerk.*

*In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.*

*5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. Op 15 juni 2015 heeft de verwerende partij een aanvullende nota ingediend met actuele informatie over Afghanistan: COI Focus "Afghanistan Islamitische Staat in Afghanistan". Verzoekende partij bevestigt de ontvangst van dit rapport.

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 mei 2015, voert verzoekende partij aan dat niet wordt getwijfeld over haar afkomst en verblijf in Kabul. Zij vervolgt dat ook aan haar lange verblijf in Pakistan niet kan getwijfeld worden aangezien de verwerende partij in de mogelijkheid is het ingediende bewijs te onderzoeken. Verzoekende partij stelt dat zij een reële vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar verblijf in de kerk dat gestaafd wordt met foto's. Verzoekende partij wijst er op dat zij bij haar terugkeer onder de toepassing zal vallen van het Islamitisch recht of het gewoonterecht. Verzoekende partij is van oordeel dat zij minstens recht heeft op de subsidiaire bescherming.

Verwerende partij repliceert dat er geen concrete bedreiging is van IS zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota.

Verzoekende partij heeft geen repliek met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie.

Waar verzoekende partij stelt dat aan haar lange verblijf in Pakistan niet kan getwijfeld worden aangezien de verwerende partij in de mogelijkheid is het ingediende bewijs te onderzoeken, gaat zij geheel voorbij aan de pertinente vaststelling dat de identiteit zoals aangegeven op de door haar bij onderhavige asielaanvraag neergelegde stukken totaal niet strookt met de identiteitsgegevens van haar familieleden zoals door haar tijdens haar gehoren in het kader van haar vorige asielaanvragen opgegeven. Aan die stukken kan dan ook geen enkele waarde worden gehecht. Verzoekende partij legt hoe dan ook, zo weze herhaald en benadrukt, geen enkel stuk neer dat haar persoonlijk zou toebehoren en dat haar beweerde jarenlange verblijf in Pakistan kan staven, een vaststelling welke zij niet in het minst ontkracht of weerlegt.

Met betrekking tot verzoekende partij haar vrees voor vervolging bij terugkeer naar haar land van herkomst omwille van haar verblijf in de kerk, dat gestaafd wordt met foto's, en haar stelling dat zij bij haar terugkeer onder de toepassing zal vallen van het Islamitisch recht of het gewoonterecht, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *"Wat betreft de door verzoeker bij onderhavige asielaanvraag ingeroepen vrees omwille van zijn verblijf in België in een kerk, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat uit verzoekers relaas niet blijkt dat hij over concrete aanwijzingen beschikt waaruit zou kunnen blijken dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in een kerk te Brussel een risico loopt op vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt, en hij toont het tegendeel niet in concreto aan, dat er ook maar enige aanwijzing is dat hij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van zijn verblijf in een kerk. Dat verzoeker, zoals hij in zijn verzoekschrift betoogt, via het gewoonterecht dan wel via de sharia-wetgeving vervolgd zou kunnen worden, doet hieraan geen afbreuk en wordt bovendien niet op objectieve wijze aangetoond. Verzoeker geeft een hele theoretische uiteenzetting weer over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht, doch hieruit blijkt niet dat, noch volgens Islamitisch recht noch volgens gewoonterecht, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden wordt. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij persoonlijk problemen zou kennen in Afghanistan naar aanleiding van zijn verblijf in een Belgische kerk."* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en ze werpt er geen ander licht op.

Zoals door verzoekende partij correct wordt gesteld, wordt niet getwijfeld aan haar afkomst uit en verblijf in Kabul. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Kabul geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Uit de informatie gevoegd bij de aanvullende nota d.d. 21 mei 2015 blijkt dat er heden in Afghanistan geen concrete bedreiging is van IS. Verzoekende partij brengt hier niets tegen in, en laat na deze informatie in een ander daglicht te stellen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij minstens recht heeft op de subsidiaire bescherming, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 4 mei 2015 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS